

Arrest

nr. 149882 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 15 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Bruno SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker diende op 20 december 2012 een asielaanvraag in België.

1.2 Op 19 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest 119 605 van 26 februari 2014.

1.3. Op 15 juli 2015 werd ten aanzien van verzoeker besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).
De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering
bevel om het grondgebied te verlaten aan de heer, die verklaart te heten:*

[...]

Wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Redenen de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 27

X krachtens artikel 27, §1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27,§3, van de voornoemde wet kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

X artikel 74/14, §3, 4° : De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.039619/2015).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10/06/2015.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die Het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 20/12/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 19/07/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 28/02/2014. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 10/06/2015.

Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen(GE.43.LA.039619/2015).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]"

1.4. Op dezelfde datum werd aan verzoeker nog een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er wordt niet betwist dat verzoeker is opgesloten met het oog op terugleiding naar de grens, zodat aan de voorwaarden van uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Daarbij moet eveneens worden vastgesteld dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen zoals vereist door artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Hij voert aan dat het feit dat hij gehoord werd door de politie niet kan beschouwd worden als een daadwerkelijk horen in de zin van artikel 41 van het Handvest en dat in werkelijkheid al was besloten om hem van het grondgebied te verwijderen nog voor de politie hem ondervroeg.

3.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36;

HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67) Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoek ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36)

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Waar verzoeker aanvoert dat hij slechts *pro forma* werd gehoord door de politie van Gent, maar dat dit geen daadwerkelijk gehoor was, merkt de Raad op dat het "administratief verslag vreemdelingencontrole" d.d. 15 juli 2015 meldt dat verzoeker gehoord werd omtrent "inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen". Dit verslag maakt melding van het feit dat hij onder

leercontract is tewerkgesteld in een restaurant in Gent en dat hij school loopt. Verder wordt gemeld dat verzoeker erkent te zijn uitgeprocedeerd en geen kennis heeft van enig bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens weigerde verzoeker zijn adres bekend te maken. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker wel degelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verder maakt hij niet aannemelijk dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om zijn individuele situatie uiteen te zetten. Bovendien voert verzoeker in het middel geen concrete elementen aan met betrekking tot zijn individuele situatie. Hij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting omtrent het feit dat hij moest gehoord worden. Waar hij verwijst naar zijn verblijfssituatie in België, zijn onverwijderbaarheid, zijn rechten in België en het risico op onmenselijke behandeling bij terugkeer, blijft verzoeker dermate vaag en algemeen dat dit geenszins kan worden beschouwd als omstandigheden die hij had kunnen of willen aanbrengen die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing. Waar verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat uit de bijlagen van het verzoekschrift deze omstandigheden kunnen blijken, merkt de Raad op dat het de Raad niet toekomt om uit een uitgebreide stukkenbundel middelen te gaan distilleren die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen. Het middel is niet ernstig.

3.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7,27 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 110quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheids-, evenredigheid-en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker richt het middel tegen het feit dat werd overgegaan tot een terugleiding met vasthouding. Hij voert aan dat niet werd nagegaan of er geen andere middelen dan de opsluiting konden worden genomen om de terugleiding tot stand te brengen. Aldus richt verzoeker het middel tegen het feit dat hij vastgehouden werd. Artikel 71 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de raadkamer bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de vrijheidsberovende maatregelen. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich te buigen over de beslissing tot vasthouding. Het middel is onontvankelijk.

3.2.4. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 7, 27, §1, en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 3 van het EVRM, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6, 15,19 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niets concreet aanvoert. Het komt niet aan de Raad toe om in de door verzoeker toegevoegde stukkenbundel de ontbrekende de elementen te gaan uitzoeken die mogelijk verzoekers algemene verwijzing naar artikel 3 van het EVRM kunnen ondersteunen. Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretische uiteenzetting. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat de Raad op dat reeds in zijn arrest 119 605 van 26 februari 2014 na een onderzoek ten gronde heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst op algemene wijze naar het feit dat MQM hem in Pakistan nog altijd zoekt. Met het herhalen van zijn asielproblematiek toont verzoeker niet aan dat er wat hem betreft elementen zijn die die zich verzetten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, welke niet reeds in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag werden onderzocht.

Waar verzoeker aanvoert dat de terugleiding naar de grens met dwang een discretionaire bevoegdheid is, die aldus uitvoerig moet worden gemotiveerd, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/14,§3, 1°, 3° en 4°, waarbij resp. een risico op onderduiken wordt vastgesteld, een gevaar voor de openbare orde en het feit dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Verder wordt nog gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 20/12/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 19/07/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV

ingediend. Dit beroep werd verworpen op 28/02/2014. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 10/06/2015.

Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen(GE.43.LA.039619/2015).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

Aldus motiveert de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid waarom in casu wordt besloten tot een gedwongen terugleiding naar de grens. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat deze motivering niet afdoende is.

Met betrekking tot de artikelen 20, 6 en 15 van het Handvest van de grondrechten van de Unie betoogt verzoeker in essentie dat hij moet kunnen werken. Hij verwijst daarbij naar verklaringen in de pers door de staatssecretaris voor asiel en migratie evenals van de directeur van de dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat evenwel om beleidsverklaringen die niet van aard zijn de wettigheid van de thans bestreden beslissing aan te tasten, noch van de bijzondere motieven waarop deze genomen is. Het recht op werken waarvan sprake in artikel 15 van het Handvest betekent niet dat verzoeker daarbij zonder de geldende verblijfswetgeving na te leven zomaar kan vestigen in het land van zijn keuze. Met betrekking tot artikel 20 van het Handvest beperkt verzoeker zich tot het citeren van deze bepaling zonder aan te duiden waarin de ongelijke behandeling gelegen is. Met betrekking tot het recht op vrijheid en veiligheid voorzien in artikel 6 van het Handvest, kan worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld met betrekking tot het onderzoek van verzoekers asielaanvraag.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat niet gemotiveerd werd waarom er geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend, blijkt de bestreden beslissing wel degelijk een dergelijke motivatie te bevatten. Vooreerst wordt verwezen naar artikel 74/14,§3, 1°, 3° en 4°, waarbij resp. een risico op onderduiken wordt vastgesteld, een gevaar voor de openbare orde en het feit dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Daarbij wordt gemotiveerd als volgt: *"de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum. Er werd ten laste van betrokkene door de politie van Gent op 31/05/2015 een PV opgemaakt voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.0"9619/2015). Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10/06/2015."* Ook hier brengt verzoeker geen elementen aan waarom hij deze motivering niet afdoende acht.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat de strafklacht tegen hem werd ingetrokken door het slachtoffer, richt verzoeker zich tegen een overtollig motief. De bestreden beslissing steunt immers eveneens op het niet hebben van een officiële verblijfplaats en het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. Het middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het PR RvV.

Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

dhr. C. VERHAERT,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. VERHAERT